

Sygn. akt IV Ua 53/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Jacek Witkowski (spr.)

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasieński

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku B. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 1 października 2018r. sygn. akt IV U 179/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz B. P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Katarzyna Antoniak Jacek Witkowski Jerzy Zalasieński

Sygn. akt: IV Ua 53/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2018 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z odwołania B. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 8 maja 2018 r. o prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał B. P. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 7 marca 2018 r. do 11 maja 2018 r. i w pkt II zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz B. P. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Decyzją z dnia 8 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu B. P. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 7 marca 2018 r. do 11 maja 2018 r. podnosząc, że protokół powypadkowy nie wskazuje na przyczynę zdarzenia wypadkowego z dnia 7 marca 2018 r. Nie było również świadków tego zdarzenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do spornego świadczenia. Wskazał, że do wypadku przyczynił się pracodawca, który naruszył zasady bhp, w szczególności przez brak należytego nadzoru nad pracownikiem. Sam wypadek, jego zdaniem, niewątpliwie był zaś wypadkiem przy pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na okoliczności wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Rejonowy ustalił, że B. P. jest pracownikiem płatnika składek (...) s. c. (...)z siedzibą w G., zatrudnionym na stanowisku montażysty mebli. Z tego tytułu podlega ubezpieczeniu wypadkowemu. W dniu 7 marca 2018 r. w budynku przy ul. (...) w W. od godz. 7:00 wykonywał on pracę polegającą na docinaniu na wymiar do montażu paneli dekoracyjnych zrobionych z płyty wiórowej. Do tego celu korzystał z pilarki tarczowej. Około godz. 13:00, podczas cięcia doszło do szarpnięcia pilarką na przecinanym panelu, co spowodowało, że pod ostrze pilarki dostała się prawa ręka B. P., powodując rany cięte i szarpane palców tej ręki. Wskutek tego zdarzenia ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od 7 marca 2018 r. do 11 maja 2018 r.

W tak przedstawionym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie ubezpieczonego jest zasadne. Wskazał, iż zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Sąd pierwszej instancji podzielił pogląd Sądu Najwyższego zawarty w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 11 lutego 1963 r. (sygn. akt III PO 15/62, OSNCP 1963/10/215), iż przyczyną sprawczą – zewnętrzną – zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, lecz również czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki, powodującej uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie poślizgnięcie się na gładkiej powierzchni i doznanie wskutek tego urazu.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż z zeznań ubezpieczonego wynika, że przyczyną jego wypadku było nagle szarpnięcie pilarką tarczową na przecinanej właśnie przez niego płycie wiórowej, co spowodowało, że prawa ręka B. P. dostała się pod ostrze pilarki, która poważnie zraniła go w palce. Sąd Rejonowy ocenił, iż do wypadku doszło wskutek działania zewnętrznego czynnika materialnego w postaci narzędzia pracy ubezpieczonego, które na ciętym materiale wymknęło się spod jego manualnej kontroli, po czym zraniło go w palce prawej ręki. Sąd Rejonowy stwierdził, iż zebrane w sprawie dowody nie wskazywały, aby do wypadku doprowadził czynnik wynikający z wewnętrznych właściwości poszkodowanego, jak również aby umyślnie spowodował on to zdarzenie. Nie było przy tym naocznych świadków wypadku ubezpieczonego.

W okolicznościach sprawy sporne było jedynie występowanie przyczyny zewnętrznej zdarzenia wypadkowego. Zbędne było badanie z wykorzystaniem opinii biegłego z zakresu bhp, czy pracodawca ubezpieczonego dopuścił się naruszenia

przepisów bhp. Przyczynę zewnętrzną Sąd Rejonowy był natomiast w stanie samodzielnie zidentyfikować, gdyż nie były do tego potrzebne wiadomości specjalnie, a jedynie analiza okoliczności wypadku.

W ocenie Sądu pierwszej instancji nie było wątpliwości co do zewnętrznej przyczyny zdarzenia wypadkowego z udziałem ubezpieczonego, jego nagłości i związku z wykonywaną pracą.

Sąd Rejonowy dalej wskazał, iż zgodnie z art. 8. ust. 1 i 2 oraz art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu, od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, w wysokości 100% podstawy wymiaru. Dlatego też Sąd zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za sporny okres.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego uzasadniał art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Od powyższego wyroku apelację wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art.233 §1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego nie wypływających przez przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 7 marca 2018r. do 11 maja 2018r.;

II. naruszenie prawa materialnego ,tj. art.3 i 9 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez błędną wykładnię tych przepisów i przyjęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za w/w okres.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, a ponadto zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych za obie instancje.

Ubezpieczony, reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania zgodnie z art. 233 § 1 kpc. Jak wskazuje się w orzecznictwie, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu, określenie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, względnie stwierdzenie, iż rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. wyrok SN z 18 czerwca 2004 r., sygn. akt II CK 369/03, LEX nr 174131). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem

życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906).

Zarzuty apelacyjne nie znajdują usprawiedliwionych podstaw i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się naruszenia ani przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc, ani też przepisów prawa materialnego wskazanych przez organ rentowy w treści apelacji. Sąd Rejonowy, w sposób wnikliwy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe. Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Niesporne jest, że B. P. będąc zatrudniony u płatnika składek (...) s. c. (...)z siedzibą w G., w dniu 7 marca 2018 r. podczas docinania paneli dekoracyjnych zrobionych z płyty wiórowej uległ wypadkowi. Wskutek tego zdarzenia ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od 7 marca 2018 r. do 11 maja 2018 r. Nie można mieć zatem wątpliwości, iż zdarzenie wskutek, którego ubezpieczony doznał urazu w postaci ran ciętych i szarpanych palców prawej ręki, było zdarzeniem nagłym i pozostawało w związku z wykonywaną pracą. W okolicznościach sprawy sporne było jedynie występowanie przyczyny zewnętrznej w/w zdarzenia wypadkowego.

W przekonaniu Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że wypadek przy pracy, jakiemu w dniu 7 marca 2018r. uległ B. P. został wywołany przyczyną zewnętrzną. Przyczyną tego zdarzenia było nagłe szarpnięcie pilarką tarczową na przecinanej przez ubezpieczonego płycie wiórowej. Powyższe spowodowało, iż prawa ręka ubezpieczonego dostała się pod ostrze pilarki i doznał on ran ciętych i szarpanych palców tej ręki. Sąd Okręgowy - idąc za stanowiskiem Sądu pierwszej instancji - również podziela pogląd Sądu Najwyższego zgodnie, z którym przyczyna sprawczą – zewnętrzną – zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy także uznać działanie maszyny uszkadzającej ciało (uchwała Sądu Najwyższego z 11 lutego 1963 r., sygn. akt III PO 15/62, OSNCP 1963/10/215).

Ustalenia Sądu pierwszej instancji pokazują, że brak jest podstaw aby przyjąć, iż przyczyną zdarzenia był czynnik wynikający z wewnętrznych właściwości ubezpieczonego. Nic nie wskazuje również, aby ubezpieczony umyślnie spowodował to zdarzenie. W ocenie Sądu Okręgowego, do wypadku ubezpieczonego doszło wskutek działania zewnętrznego w postaci narzędzia pracy, tj. pilarki tarczowej, które na ciętej płycie wymknęło się spod manualnej kontroli ubezpieczonego, w konsekwencji czego zraniło go w palce prawej ręki. Nie sposób zatem zgodzić się z twierdzeniami organu rentowego, iż ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek do przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 7 marca 2018r. do 11 maja 2018r.

W tych okolicznościach uznać należy, iż Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za sporny okres.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał apelację organu rentowego jako bezzasadną i na podstawie art.385 kpc orzekł o jej oddaleniu.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 zł, w tytule kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Katarzyna Antoniak Jerzy Zalasinski Jacek Witkowski